

Létezik-e csoda?

Köszöntés: „Van-e olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, minden vétkünket a tenger mélyére dobja! Hűségesen bánsz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámmal.” (Mik 7,18-20a)

Kezdő ének: 91:1-2: Aki a felséges Úrnak lakozik oltalmában...

Fennálló ének: 156: Úr, Isten, mi sok szükségét...

Fő ének: 228: Jehova, csak néked éneklek ...

Előfóhász: Én vagyok a Mindenható Isten. Járj színem előtt, és légy feddhetetlen! Úgy ragyogjon a ti viláosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátoakat.” Ámen. (IMóz 17,1, Mt 5,16)

Lekció: Királyok második könyve 4, 1-7

„Egyszer egy prófétatanítvány felesége így kiáltott Elizeushoz: Férjem, a te szolgád meghalt; és te is tudod, hogy a te szolgád félte az Urat. Most eljött a hitelező, hogy elvigye magával a két gyermekemet rabszolgának. Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb a te szolgálóleányod házában, csak egy korsó olaj. Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket az utcában minden szomszédodtól, üres edényeket, de ne keveset. Azután menj haza, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekben az edényekben! Amelyik megtelt, tedd félre! Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett. Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj. Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat! Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!”

Előima

Köszönöm Neked Istenem, hogy Te láthatatlanul is érezhetően jelen vagy. Meghajlok Előtted, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene, Rólad zeng dicséretem, mert Te a kezdettől fogva a szeretet Istene vagy. Neked szánom életem, Aki Jézus Krisztusban a legnagyobb csodát vitted véghez énbennem. Uram, drága Megváltóm, Útegyengetőm, várom csodáid. Uram, fenséges Királyom, kegyelemteljes Krisztusom, szabadíts meg, hogy teljességed ma is cselekedjen

énbennem. Megvallom Előtted, hogy túl kicsiny vagyok ahhoz, hogy dicsőségedet lássam. Bevallom Előtted, hogy túl szegény vagyok ahhoz, hogy vizet vásároljam és megváltsam önmagamot és szeretteimet. De mivel én is a Sionhoz tartozom, a Te pozsonyi szent sátradbán kereslek Téged, hogy mutasd meg nekem irgalmadból vagyok, aki vagyok. Úgy illik, hogy gyengeségeimmel dicsekedjem, mert erőtlenség által ér célhoz mindaz, amit Te elterveztél. Légy az ajtó ma is számomra, hogy eléd tárjam kérésem. Légy az út számomra, hogy megérkezzem egészen Hozzád. Jöjj egyedüli Királyom, Békehozó, húsvéti Bárány, hogy erőteljes szavad építse mindazt, amit a szegényes világban mindeddig kerestem, de nem találtam meg. Atya, Fiú, Szentlélek Isten, áldj meg és őrizz meg a gonosztól. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 174. Atya, Fiú, Szentlélek...

Textus: Királyok II. könyve 4,7a

„Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt.”

Ünneplő keresztyén gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Elizeus csodatévő történetei között ott szerepel a súlyos gondok és terhek alatt élő család elbeszélése. Ez az asszony, akinek férje meghalt, nem restell kérni. Odaáll Elizeus elé és kiönti előtte szívét. Helyzetéről beszél. Ecseteli azt a nyomorúságos sorsot, amit naponként a hitelezőjével megél. Már mindenét bezsebelt a hitelezője. Gyermekait is megkaparintotta. Az özvegyasszony magára maradt. Ez az asszony nem beszél, hanem kiált. Kétségbeesés van az ő szavai mögött. Reménytelenség jellemzi. Kiált a prófétához. Szinte könyörög, imádkozik, hogy valódi életet élhessen. Igen, szegények. Ez az alaphelyzet. Istenben bízó özvegyasszony egyetlen vágya pedig összetartani a családot. Egy fedél alatt tudni az övéit. Mindvégig szerettei mellett lenni. Ha volt is veszteség, több már nem érje őket. Ha gyászoltak is, de elfogadták az Úr akaratát, és most már áldáshordozóvá válhassanak. Ez a cél. Az özvegyasszony hite, reménysége és szeretete odaállítja a próféta elé, akiben a mindenható Úr lakozik. Isten embere az eszköz és előtte nyílt lapokkal játszik: „Tudod, kik vagyunk, tudod, ki volt a férjem, tud meg, hogy hogyan élünk.” Az ő jelmondata: „ADÓS FIZESS!”

Drága testvérek! Olyan sokszor kerüljük a forró kását. Ettől a nőtől, aki az Úr prófétája elé áll, megtanulhatunk az őszinte helyzetjelentést. Egy alapos útleírást kapunk. Mi sajnós annyit köntörfalazunk. Mi sajnós annyi mindent eltitkolunk. Mi sajnós annyi mindent elhallgatunk. Mi sajnós, vagy épp a felét, vagy csak az igazság egy részét közöljük. A szükségben ilyen őszinte az ember, mint maga ez az özvegyasszony. A nélkülözés idején nincs mit eltitkolni. Az őszinteségre a legjobb orvosság a mélység, amiből kiáltani kell és lehet.

Elizeus orvosolja a bajt. Számadást végez. Visszakérdez: Mid van? A panasz önmagában még kevés. A kiáltás mögé kell nézni, hiszen sokszor elhomályosodik annak az embernek az elméje, aki nyomorúságos állapotáról vall. Elizeus kérdése kijózanító céllal történik, mert az otthoni készletre kérdez rá. Az otthoniakról van szó, hát akkor mi van még otthon, ami mozdítható. A leltár igen szegényes, hiszen a konyha készlete: egy kis korsó olaj. Az asszony be is vallja.

Drága testvérem! Ami a házadban van, csak azt tudja Isten csodaként felhasználni. Az Úr csak azt tudja megsokszorozítani, ami nálad megtalálható. Ő próbára tesz, mint Jézus a tanítványit, amikor a kenyércsoda alkalmával kérdez: *„Hány kenyereitek van? Menjetek, nézzétek meg!”* (Mk 6,38) Elizeus tehát megtudja, hogy mi van ennek az asszonynak és közben a csoda által megtanítja a kevés értékére és értékelésére. Milyen jó látni, hogy Isten kicsiben kezd. Milyen jó látni azt, hogy annak az asszonynak az élete, aki férje hitére apellál, itt és most Isten embere a saját hitére kérdez rá: „Mid van?” A mustármagnyi hit csirája a kevés olajban van. Amikor megvallod, hogy valamid mégis van. Hányszor hiányzik belőlünk a teljes önazonosulás a kevéssel. A rengeteggel sokkal jobban tudunk azonosulni. A számtalan számunkra vonzóbb. A sok az egy elfogadhatóbb kategória a számunkra.

Ez a kevés azonban a próféta szavára házról-házra jár. Ez a kevés egyszerre csak elindul és kopogtat. Ez a kevés ad a próféta szavára és cselekszik. Gyűjtöget. Begyűjti azokat az eszközöket, amire a próféta megkérte. Gyűlnek otthon az

egyének. Engedelmeskedik annak a prófétának, aki a Mindenség Urát képviseli. Az özvegyasszony a kevéstől hittel indul el a MINDENHEZ. Az özvegyasszony a saját konyhájából kilépve elindul a másik emberhez. Ez a lépés visszaadta neki az Úr és az emberek előtti bizonyágtevés lehetőségét. Kér, nemcsak spórol és fizet. Kér. Drága testvérek! Olyan sokszor úgy tartjuk, hogy szégyen kérni. Régen ez természetes volt. Régen ez alapértéke volt egy közösségnek. Régen ez összekovácsolt. Régen ez kimozdított az egy helyben való topogásból. Régen ez beleültetett az Úr tenyerébe. Régen ez megerősített. Régen ez felbátorított. Milyen jó, ha vannak még jó szomszédjaink. Mekkora áldás, ha van kihez fordulnunk. Milyen erőforrás, ha van Krisztusban vigasztalás és a testvérekben részvét. Milyen és mekkora. Annál nagyobb az öröm, ha sokan osztoznak a kevesen. Erre csak a mi Istenünk képes egyedül. A Seregek Ura, Izráel Istene, a föld és az ég Ura. Istentől ugyanis annyit kapunk, amennyit fel tudunk fogni edényekbe. A begyűjtött edények fontosak. Mások tulajdona a kimenekedésem eszköze. Nincs ugyan lejegyezve, nem tudjuk meg, hogy szám szerint mennyit gyűjtött be, de az Úr bizonyít. Mindig nagy csodálója voltam azoknak az öntözési rendszereknek, melyek felfogják az eső vizet. Nagymamám minden csatorna végéhez hatalmas hordókat állíttatott, mert az eső áldás volt. Az Úr adta. Az edények megtelnek és egy csepp sem vész el.

A hit ekkor látja meg a semmi és a minden közti különbséget. Hiszen az Úr nem gazdaggá tette a csoda által ezt az özvegyasszonyt, hanem élhetővé. Az Úr csodája által kimunkálta a továbbélést. Jézus Krisztus Istene és Atyja élhetővé teszi mindazt, ami bennünk és körülöttünk megszűnt és elhalt. Jézus Krisztus szükségünket elégíti meg, de úgy, hogy megvált és élete, halála, feltámadása és mennybemenetele által a Mindenség Királya élhetővé teszi a nyomorúságos földi életet. A Jézus Krisztusban való továbbélés a csoda, hiszen az olaj csak eszköz az élethez, de a cselekvő az Úr mindennek az elkezdője és bevégezője. A maradékból

táplálkozik a csonka-bonkák társasága. A család, a törzs és az utca megtelik Istendicsérettel, mert a maradékból élők szent maradékká formálódnak.

Végül pedig minderről hangfelvétel készül. Elizeus rögzíti. Az az asszony, aki kiáltott egyszerre csak visszatér a prófétához és elbeszéli neki, hogy mi történt vele. Ez az asszony megérzi, hogy Isten kegyelme és szeretete nem hiábavaló. Visszatér a kiinduló ponthoz, vagyis tudatosul benne, hogy Akit Elizeus képvisel az nem Baal, hanem az élő Isten. Elizeus Istene a sínylődés időszakában kinyújtotta a kezét és szükségét betöltött. Ez a nő megértette kicsoda olyan Isten, mint Izráel Istene? Nincs hozzáfogható, Nincs élhetőbb élet, mint az az út, amit Ő megjárta. A via dolorosa, a szenvedés útvonala a Golgotára vezet, akinek szegénysége által mindnyájan meggazdagodtunk. Kell-e nekünk ilyen Isten? Kellenek-e nekünk ennek az Úrnak a sorozatos csodái? A bajt vívó és hadakozó Isten nem olajat keres a házunkban, van-e még, vagy épp fazekat, cserépedényt, hanem személyesen bennünket, mert fel akar kenni a szolgálatra, amit a hit útján tapasztaltunk, úgy mint maga ez az özvegyasszony.

Lukátsi Vilma *A szent maradék* című versében ezt így fogalmazta meg: „*Mi ajándékba kaptuk az időt, mint az ötezrek azt az öt kenyeret, amiből maradt még tizenkét kosár, miután ők már ettek eleget. Nos úgy-ahogy leéltük életünket egészen eddig a mai napig, örömiünkből furcsa döbbenet lesz, mint mikor látni kezdünk valamit, ami eddig is szemünk előtt volt, csak nem akartunk törődni vele, mert az élet végtelennek tűnik, ameddig csupa szín az eleje... lábunkban nagy futások remegése orrunkban szúr egy régi halk sírás, sok örömiünknek volt bűn-gyökere túltengő önérzet, hangoskodás...- Alkalmankénti felbuzdulásból lett-e valóság valami kevés? Csalhatatlan érveléseinknek mekkora része volt kár és szemét? Mi ajándékba kaptuk az Időt, és mohón faltuk, mint a kenyeret, ami még maradt, csak az a miénk, mert hozzátennünk semmit sem lehet! De azt igen, hogy átadjuk Annak, Akitől kaptuk. Ha lehet ma még! Ha úgy-ahogy leéltük életünket, hadd legyen most már szent a maradék!*” Amen.

Utóima:

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával Krisztusban.” (Ef 1,3)

„Örülök és vigadok neked, zengem nevedet, ó, Felséges!” (Zsolt 9,3)

„Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Erre hang hallatszott az égből: Már megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.” (Jn 12,28)

„Mert megjelent az élet, mi pedig láttuk, és bizonysgot teszünk róla, és hirdetjük nektek is az örök életet, amely az Atyánál volt, és megjelent nekünk.” (1Jn 1,2)

„Nagy a mi Urunk, és igen erős, bölcsessége határtalan. Támogatja az Úr az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket.” (Zsolt 147,5)

„Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek.” (Zsid 2,18)

„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint: azé a dicsőség az egyházban Krisztus Jézus által nemzedékről nemzedékre, örökkön-örökké. Ámen.” (Ef 3,20-21)

„Istenem, ne maradj csendben, ne hallgass, és ne légy tétlen, Istenem! Hiszen háborognak ellenségeid, gyűlölőid fenn hordják fejüket.” (Zsolt 83,2-3)

„Izráel Istene megadja nekünk, hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján.” (Lk 1, 73-75)

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. Mert mindannyian a fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindent beledobott, amije csak volt, az egész vagyonát.” (Mk 12,43-44).”

Áldás: „Uram, nyisd ki a szemedet, és láss!” (IIKir 19,16b) Ámen.

Záró ének: 192. „Adj békességet Úr Isten...”